

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/9/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416897870
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:8416897870.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu : Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: O. U., G.. XX.XX.XXXX, K. A. K., L. XXXX/XXA, o zaplatenie 2.058,90 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 1.335,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 40 % trov s tým, že výšku náhrady určí samostatným uznesením súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 11.07.2016 domáhala na žalovanom zaplatenia 2.058,90 eur spolu úrokmi vo výške 28% ročne zo sumy 2.058,90 eur od 21.08.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnila tvrdeniami, že dňa 17.08.2012 uzavrela so žalovaným podľa § 269 ods. 2, § 708 nasl. a § 716 a nasl. Obchodného zákonníka zmluvu o bežnom účte č.XXXXXXXXXX, na základe ktorej pre žalovaného zriadila a následne viedla účet s číslom A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Tieto skutočnosti preukazujú k žalobe pripojené výpisu z účtu. Súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky banky pre poskytovanie jednotlivých bankových produktov a všeobecné obchodné podmienky banky. Žalovaný svojim podpisom potvrdil, že sa s nimi riadne oboznámil. Podľa zmluvy je banka oprávnená za poskytovanie svojich produktov a služieb účtovať na ľarchu vedeného účtu poplatky podľa aktuálneho sadzobníka poplatkov banky, a klient je povinný mať na účte dostatok prostriedkov na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov a akýchkoľvek záväzkov voči banke (bod 3.8. všeobecných zmluvných podmienok). Žalovaný porušil túto povinnosť. Na účte sa dostal do nepovoleného prečerpania. Preto účet žalovaného zatvorila, o čom žalovaného informovala posledným výpisom z účtu. Pred uzatvorením účtu dňa 20.08.2015 vykonala internú účtovnú transakciu, ktorou debetný zostatok na účte previedla na svoj vnútorný pohľadávkový účet č. A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Táto vnútorná transakcia banky má popis „Bezhotovostný prevod Vyrovnanie zostatku zatvoreného účtu“ alebo „Prevedenie dlhu klienta“. Podľa bodu 3.12 všeobecných obchodných podmienok banky majiteľ účtu je povinný nepovolené prečerpanie bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úroky vypočítané na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Nepovolené prečerpanie predstavuje žalovanú istinu 2.058,90 eur. Úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní

podľa všeobecných obchodných podmienok a vývesky úrokových sadziieb banky platná od 01.07.2012 predstavovala 28% ročne.

3. Na preukázanie svojich tvrdení v žalobe žalobkyňa označila a spolu so žalobou predložila listinné dôkazy označené ako „Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb“, „Všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko a.s., účinné od 01.07.2016, „Sadzobník poplatkov I. časť - fyzické osoby (občania)“ účinný od 01.07.2016 a výpis z účtu č. XXXXXXXXXX ku dňu 20.08.2015.

4. V rámci prípravy pojednávania súd podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku uznesením zo dňa 05.09.2018 č.k. 5Csp 9/2016-20 vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 23.10.2018. Žalovaný sa k žalobe v stanovenej lehote nevyjadril.

5. Na výzvu súdu zo dňa 03.04.2019 na doplnenie skutkových tvrdení v žalobe žalobkyňa reagovala písomným podaním zo dňa 12.04.2019 doručeným súdu dňa 15.04.2019. V podaní uviedla, že dňa 01.08.2013 strany uzavreli zmluvu o povolenom prečerpaní na účte žalovaného, na základe ktorej zriadila pre žalovaného limit povoleného prečerpania vo výške 290 eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,9 %. Na základe žiadosti žalovaného sa v zmysle bodu 12, časti T, oddielu čl. III., všeobecných obchodných podmienok banky účinných od 01.04.2013 tento limit mohol meniť. Konkrétna výška a čerpanie sú uvedené v tom ktorom výpise z účtu žalovaného. Zmluvu o povolenom prečerpaní v svojom archíve nedohľadala. V prílohe podania predkladá iba znenie zmluvy vygenerované zo svojho systému. Preto nárok uplatnený žalobou si uplatňuje ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a nárok z titulu prekročenia (zákonný nárok). Poskytnutie povoleného prečerpania je zrejmé z výpisu z účtu žalovaného 8/2013, z ktorého vyplýva zriadenie a poskytnutie povoleného prečerpania vo výške 290 eur, a z výpisu 10/2013, z ktorého vyplýva navýšenie limitu na 1.320 eur, a to na základe žiadosti žalovaného, ktorej obsah vygenerovaný zo svojho systému tiež v prílohe predkladá.

6. V podaní žalobkyňa ďalej uviedla, že je potrebné rozlíšiť povolené a nepovolené prečerpanie na účte. Poskytnutie služby povoleného prečerpania žalovanému s úrokmi vo výške 19,9 % ročne sa riadi zmluvou a časťou T, oddielom III, všeobecných obchodných podmienok banky účinných od 01.04.2013. Povolené prečerpanie je úverom, ktorý dlžník čerpá naraz alebo po častiach, vo výške a v termínoch podľa svojej potreby, do výšky poskytnutého limitu a nad rámec aktuálneho zostatku na účte. Splácanie povoleného prečerpania sa uskutočňuje automaticky, priebežným znižovaním záporného salda na účte, na ktorom bolo prečerpanie povolené, nie vo vopred určených splátkach. Klient musí vrátiť banke všetky peňažné prostriedky poskytnuté formou povoleného prečerpania na požiadanie v lehote určenej bankou v žiadosti o splatenie povoleného prečerpania, ktorá nesmie byť kratšia ako 7 dní. Za žiadosť banky sa pritom považuje aj zníženie limitu pre povolené prečerpanie na hodnotu 0, v danom prípade teda aj výpis z účtu za 12/2014. Ak dôjde k zníženiu limitu na hodnotu 0, klient je povinný splatiť tú časť povoleného prečerpania, ktorá prevyšuje novú výšku limitu najneskôr v deň predchádzajúci dňu, v ktorom zníženie nadobudne právoplatnosť, v danej veci podľa čl. 8.9 všeobecných podmienok banky účinných od 20.05.2014.

7. Po zriadení povoleného prečerpania je klient povinný neprekročiť výšku limitu a zabezpečiť na účte dostatok peňažných prostriedkov na úhradu úrokov, poplatkov a ostatných záväzkov vyplývajúcich mu zo zmluvy a všeobecných obchodných podmienok banky. Žalovaný opakovane porušil zmluvu o povolenom prečerpaní tým, že prekročil limit povoleného prečerpania. Preto banka v súlade s čl. 8.9. všeobecných obchodných podmienok znížila žalovanému dňa 01.12.2014 limit povoleného prečerpania na 0 (výpis 12/2014). Po tomto znížení limitu povoleného prekročenia sa dlh žalovaného navyšoval z právneho titulu prekročenia, ktoré je upravené § 2 písm. f) a § 18 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná istina 2.058,90 eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými operáciami vykonanými na účte žalovaného, ktoré v podaní špecifikovala. Účet klienta banka môže zatvoriť len ak je na ňom nulový zostatok. Preto pred uzatvorením účtu banka robí internú účtovnú transakciu, ktorou debetný zostatok na účte klienta prevedie na svoj vnútorný účet. Táto interná transakcia banky neznamená úhradu dlžnej sumy klientom. V prílohe zároveň predložila aj písomné odstúpenie od zmluvy o účte. Uviedla, že poplatky boli na ľarchu účtu žalovaného zaúčtované na základe čl. VI. ods. 2 zmluvy o účte, podľa ktorého banka je za poskytovanie produktov a služieb oprávnená účtovať poplatky podľa sadzobníka poplatkov banky v platnom znení, a to na ľarchu akéhokoľvek účtu klienta vedeného v banke. Okrem tohto podľa čl. 3.12. všeobecných obchodných podmienok banky

„S nepovoleným prečerpaním, upomienkou a výzvou na jeho vyrovnanie je spojená povinnosť zaplatiť poplatok“.

8. Sadzba úrokov pri nepovolenom prečerpaní 19,9% ročne vyplýva z časti T, oddielu III, bodov 4.-6. všeobecných obchodných podmienok banky platných od 01.04.2013. Sadzba úrokov pre nepovolené prekročenie 28 % ročne vyplýva z čl. 3 bodu 3.12. všeobecných obchodných podmienok banky účinných k 20.05.2014, v spojení s výveskou úrokových sadzieb „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ a ust. § 2 písm. f) a § 18 Zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 tohto zákona. Podľa § 18 ods. 1 tohto zákona postačuje, ak veriteľ informuje spotrebiteľa o úrokovej sadzbe na trvalom médiu. V danom prípade banka zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na webovej stránke www.primabanka.sk/urokove-sadzby/produkty-v-ponuke <<http://www.primabanka.sk/urokove-sadzby/produkty-v-ponuke>> a www.primabanka.sk/urokove-sadzby/produkty-mimo-ponuky <<http://www.primabanka.sk/urokove-sadzby/produkty-mimo-ponuky>>. Zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle banky a ich prístupnosťou v obchodných pobočkách banky si banka splnila povinnosť podľa § 18 ods. 1 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Čo sa týka povinnosti podľa § 18 ods. 2 tohto zákona, jej nedodržanie nie je sankcionované bezúročnosťou prekročenia.

9. Spolu s vyjadrením žalobkyňa v prílohe predložila listiny označené ako „Zmluva o povolenom prečerpaní na účte“, „Žiadosť o zmenu služby povolené prečerpanie na účte...“, „Všeobecné obchodné podmienky Prima banky Slovensko a.s. „ účinné od 01.04.2013, „Sadzobník poplatkov I. časť - fyzické osoby (občania)“ účinný od 01.08.2013, „Všeobecné obchodné podmienky Prima banky Slovensko a.s. „ účinné od 20.05.2014, „Sadzobník poplatkov I. časť - fyzické osoby (občania)“ účinný od 01.09.2014, „Všeobecné obchodné podmienky Prima banky Slovensko a.s.“, účinné od 01.03.2015, „Sadzobník poplatkov I. časť - fyzické osoby(občania)“ účinný od 01.03.2015 a výpisy z účtu od 17.08.2012 do 20.08.2015.

10. Uznesením č.k. 5Csp 9/2016-135 zo dňa 28.11.2019 súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 03.04.2019, ktorým doplnila žalobu, a k pripojeným listinným dôkazom v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 21.01.2020. Žalovaný na výzvu nereagoval.

11. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 28.05.2021 v neprítomnosti oboch sporových strán. Žalobkyňa, ktorej predvolanie na pojednávanie bolo riadne a včas doručené dňa 08.04.2021, svoju neúčast' ospravedlnila pracovným zaneprázdnením a hospodárnosťou konania, o odročenie pojednávania nepožiadala. Žalovaný, ktorému predvolanie na pojednávanie bolo riadne a včas doručené dňa 22.04.2021, sa na pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavil, o jeho odročenie nepožiadal. Súd len dodáva, že podľa zistení súdu žalovanému nebola pre toto konanie poskytnutá právna pomoc Centrom právnej pomoci. Podaním doručeným súdu dňa 22.06.2020 žalovaný síce súdu oznámil, že požiadal centrum o právnik. Podľa oznámenia centra však ku dňu 02.09.2020 centrum žiadnu žiadosť žalovaného o právnu pomoc neevidovalo. Súd na tomto pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe čiastočne vyhovel tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. K dôvodom svojho rozhodnutia súd udáva:

12. Žalovaný nepoprel, a súd na základe dokazovania vykonaného vo veci v celom rozsahu navrhovanom žalobkyňou (žalovaný žiadny dôkaz nenavrhol) nemal dôvodné pochybnosti o skutočnosti, že dňa 17.08.2012 žalobkyňa a žalovaný uzavreli zmluvu označenú ako „Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb“ s klientskym číslom XXXXXXXXXX, predmetom ktorej je zriadenie účtu pre žalovaného s číslom XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o účte“). Predmetom tejto zmluvy o účte je aj poskytovanie služby banky spočívajúcej vo vydaní a používaní bankomatovej karty a služby elektronického bankovníctva. Zmluvu o účte strany uzavreli na dobu neurčitú (čl. II. bod 1.) s tým, že v čl. II. bod 2 zmluvy strany dohodli: „Zmluvné strany sú oprávnené kedykoľvek túto Zmluvu vypovedať s účinnosťou dňom uplynutia najdlhšej výpovednej lehoty stanovenej pre príslušný produkt/službu v obchodných podmienkach pre príslušný produkt/službu zriadený na základe Zmluvy“. Podľa čl. VI. bod 2 zmluvy o účte: „Za poskytovanie produktov/služieb je Prima banka oprávnená zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov - Prima banky Slovensko a.s v platnom znení (ďalej len „sadzobník“) a všetky

takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe Zmluvy, ktorého sa poskytnutie služby týka, resp. na ľarchu akéhokoľvek účtu majiteľa účtu vedeného v Prima banke“.

13. Žalovaný nepoprel, a súd na základe dokazovania vykonaného vo veci nemal dôvodné pochybnosti ani o skutočnosti, že v roku 2013 žalobkyňa a žalovaný uzavreli aj zmluvu, predmetom ktorej je zriadenie služby povoleného prečerpania na účte žalovaného č.XXXXXXXXXXX, zriadeného na základe zmluvy o účte (ďalej len „zmluva o povolenom prečerpaní“). Ak keď žalobkyňa túto zmluvu o povolenom prečerpaní nepredložila súdu v písomnom vyhotovení s podpismi oboch zmluvných strán (predložila len výťažky zmluvy vygenerované z jej systému bez podpisov strán), žalovaný tvrdenie žalobkyne o uzavretí tejto zmluvy v písomnej forme nepoprel, a tvrdenie nie je v rozpore s ostatnými listinnými dôkazmi v spise, a to predovšetkým s výpismi z účtu žalovaného.

14. Podľa § 708 ods. 1 zákona č. 513/1991 Z.z. Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o účte, tzn. ku dňu 17.08.2012 (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa.

15. Podľa § 708 ods. 2 Obchodného zákonníka na uzavretie zmluvy sa vyžaduje písomná forma.

16. Podľa § 709 ods. 1 Obchodného zákonníka banka je povinná prijímať na bežný účet v mene, na ktorú znie, peňažné vklady alebo platby uskutočnené v prospech majiteľa účtu a z peňažných prostriedkov na bežnom účte podľa písomného príkazu majiteľa účtu alebo pri splnení podmienok určených v zmluve vyplatiť mu požadovanú sumu alebo uskutočniť v jeho mene platby ním určeným osobám. Banka je povinná prijímať platby na bežný účet, vykonávať platby z bežného účtu a vykonávať zúčtovanie uskutočnených platieb v súlade so zmluvou o bežnom účte a v lehotách a za ďalších zákonom ustanovených podmienok pre poskytovanie bankových služieb.

17. Podľa § 710 Obchodného zákonníka ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.).

18. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

19. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.2008 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

20. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Vychádzajúc z cit. ust. § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ. Zmluva o bežnom účte a zmluva o úvere, ktoré ako zmluvné typy sú upravené cit. ust. § 497 a nasl. a § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, patria síce medzi absolútne obchodné vzťahy, tzn. že vždy sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 261 Obchodného zákonníka). Avšak v prípade, ak účastníkom takýchto absolútnych obchodných záväzkových vzťahov je spotrebiteľ, takýto vzťah nadobúda aj spotrebiteľský charakter. V takomto prípade vzťah má zmiešaný spotrebiteľsko - obchodný charakter, ktorý sa prejaví v tom, že sa naň budú aplikovať aj normy spotrebiteľského práva ako lex specialis.

23. Súd v danej veci nemal pochybnosti o tom, že zmluva o účte a zmluva o povolenom prečerpaní majú charakter zmlúv spotrebiteľských, a že žalovaný má v právnych vzťahoch nimi založených postavenie spotrebiteľa. Záver, že žalovaný zmluvy uzavrel ako spotrebiteľ, teda že pri uzatváraní zmlúv nekonal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, nebol medzi stranami sporný, a v konaní nevyšli najavo žiadne skutočnosti, ktoré by tento záver vážnejšie spochybnili. Žalovaný je v zmluvách označený ako fyzická osoba - občan, žalobkyňa v súvislosti so zmluvami poukazuje na „Sadzobník poplatkov I. časť-fyzické osoby(občania)“, a právne argumentuje o.i. aj aplikáciou noriem spotrebiteľského práva (zákon č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení.). Veriteľom, s ktorým žalovaný zmluvy uzavrel, je banka, ktorej predmetom podnikateľskej činnosti podľa obchodného registra bolo a je o.i. poskytovanie platobných služieb, prijímanie vkladov a poskytovanie úverov.

24. Žalovaný nepoprel, a súd nemal dôvodné pochybnosti ani o tvrdení žalobkyne, že na základe spotrebiteľskej zmluvy o účte žalobkyňa zriadila a viedla pre žalovaného osobný účet č. XXXXXXXXXXXX. Podľa posledného výpisu z tohto účtu predloženého žalobkyňou vyhotoveného za dobu od 01.08.2015 - 20.08.2015 žalobkyňa k 31.07.2015 vykazovala na účte debetný zostatok vo výške 2.022,51 eur, za obdobie od 01.08.2015 - 20.08.2015 evidovala jednu debetnú položku (úroky) vo výške 36,39 eur, a ku dňu 20.08.2015 na účte vykázala zostatok 0. Podľa tvrdení žalobkyne konečný nulový zostatok na tomto účte žalovaného ku dňu 20.08.2015 je dôsledkom internej transakcie banky, ktorou debetný zostatok vedený na účte ku dňu 20.08.2015 vo výške 2.058,90 eur previedla na vnútorný pohľadávkový účet banky a účet žalovaného zatvorila.

25. Podľa výpisov z účtu žalovaného predložených žalobkyňou za dobu od 17.08.2012, tzn. od uzavretia zmluvy účte, do 20.08.2015, kedy podľa tvrdenia žalobkyne došlo k uzavretiu tohto účtu, a prehľadu všetkých debetných a kreditných operácií na účte za túto dobu predloženého žalobkyňou v podaní zo dňa 12.04.2019, za celú dobu vedenia účtu objem všetkých kreditných transakcií na účte (prijaté platby, vklady v hotovosti, pripísané odmeny za platby kartou, štátny príspevok mladých) predstavoval 6.536,35 eur. Celkový objem debetných transakcií predstavoval 8.595,25 eur. Rozdiel všetkých kreditných a všetkých debetných transakcií tak podľa týchto listín predstavuje 2.058,90 eur. Z tohto žalovaný reálne prostredníctvom platieb cez portál POS, výberom v hotovosti z bankomatov alebo inak, prevodmi na sporenie, vnútrobankovými prevodmi a splátkami úveru vyčerpal len 1.335 eur (vrátane poplatkov za tieto debetné transakcie). Zvyšok predstavujú na účet pripísané úroky 723,90 eur (694,01 eur a 29,89 eur). Z výpisov z účtov žalovaného vyplýva, že posledný obrát na účte (vklad či výber) bol uskutočnený dňa 15.08.2014. Následne až do 20.08.2015, kedy podľa tvrdenia žalobkyne došlo k uzatvoreniu účtu, sú na účet pripisované iba debetné položky titulom úrokov a poplatkov.

26. Súd zastáva názor, že pokiaľ žalobkyňa žalobou požaduje vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré žalovaný fakticky vyčerpal z účtu (vrátane poplatkov za kreditné transakcie na účte), ktoré predstavujú sumu celkom 1.335 eur, žalobu je potrebné v tejto časti považovať za dôvodnú. Preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť túto časť žalovanej istiny. Zvyšná časť žalovanej istiny 723,90 eur predstavuje úroky za dobu povoleného prečerpania zaúčtované žalobkyňou do celkového debetného zostatku na účte 2.058,90 eur. Nárok na tieto úroky žalobkyňa pritom dôvodí tak, že podľa uzavretých zmlúv v spojení s oddielom III, časť T, body 4., 5. a 6. všeobecných obchodných podmienok Prima banky účinných od 01.04.2013, vývesky úrokových sadziieb na webovej stránke banky a sadzobníka poplatkov má za dobu povoleného prečerpania prostriedkov na účte nárok na úroky vo výške 19,9% ročne. Súd zastáva názor, že žalobkyni nárok na tieto úroky z povoleného prečerpania nevznikol, a žalobu v tejto časti istiny zamietol. K dôvodom zamietnutia žaloby v tejto časti súd udáva:

27. Súd sa stotožňuje so žalobkyňou, že zriadenie povoleného prečerpania na osobnom účte je úverom. To nepochybne vyplýva z cit. ust. § 710 Obchodného zákonníka, ako aj z právnej úpravy zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o povolenom prečerpaní v danej veci (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch,“). Podľa cit. § 709 Obchodného zákonníka banka je v zásade povinná vykonávať výplaty a platby z osobného účtu, t.j. debetné operácie, iba v rozsahu dohodnutého zostatku na bežnom účte. Podľa § 710 Obchodného zákonníka nie je však vylúčené, aby banka vykonávala debetné operácie aj nad uvedený rozsah, pokiaľ sa na tom dohodne s majiteľom účtu. V takom prípade má účet povahu kontokorentného účtu, pričom z hľadiska záväzkových vzťahov ide o kombináciu zmluvy o bežnom účte a zmluvy o úvere. Zriadenie kontokorentného účtu,

vrátane jeho vedenia, sa v takýchto prípadoch spravuje ustanoveniami o zmluve o bežnom účte. Ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka o zmluve o úvere sa spravujú práva a povinnosti strán pri uskutočňovaní platieb, resp. príslušných hotovostných výplat, ktorými je čerpaný dohodnutý úverový limit, a to v čase, keď majiteľ účtu nemá dostatok vlastných peňažných prostriedkov na svojom bežnom účte.

28. Podľa § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa spotrebiteľským úverom rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

29. Podľa § 1 ods. 4. na spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, sa vzťahujú ustanovenia § 1, § 2, § 3 ods. 1 písm. a) až d) a § 3 ods. 3, § 4 ods. 14, § 5 až 8, § 9 ods. 1, 4, 6 až 8, § 10, § 11, § 12 ods. 2, § 15, § 17, § 20 až 23 a § 25 až 27.

30. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

31. Podľa § 2 písm. e) Zákona o spotrebiteľských úveroch povoleným prečerpaním je forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa.

32. Podľa § 9 písm. ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

33. Podľa § 10 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) podľa § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), i) a w),
- b) povinnosť spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške,
- c) výšku poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienky, za akých sa tieto poplatky môžu meniť.

34. Podľa § 10 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania je veriteľ povinný pravidelne informovať spotrebiteľa prostredníctvom výpisu z účtu alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, o

- a) období, ktorého sa výpis z účtu týka,
- b) výške čerpaných prostriedkov a dátumy ich čerpania,
- c) zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume,
- d) novom zostatku,
- e) dátume a výške splátok spotrebiteľa,
- f) uplatnenej úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru,
- g) všetkých uplatnených poplatkoch súvisiacich so spotrebiteľským úverom zaplatených v danom období,
- h) minimálnej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

35. Podľa § 10 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je povinný oznámiť spotrebiteľovi aj písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, zvýšenie úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo iných splatných poplatkov, a to najmenej 15 dní pred nadobudnutím účinnosti tejto zmeny, ak tento zákon v § 12 ods. 2 neustanovuje inak.

36. Podľa § 11 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1.

37. Podľa § 12 ods.2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovenie odseku 1 a § 10 ods. 3 sa nepoužije, ak sa zmluvné strany v zmluve o spotrebiteľskom úvere dohodnú, že informácia o zmene úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru sa bude spotrebiteľovi poskytovať pravidelne prostredníctvom výpisu z účtu, ak zmenu úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru spôsobuje zmena referenčnej sadzby; informáciu o novej referenčnej sadzbe je povinný veriteľ sprístupniť na svojom webovom sídle a aj vo svojich prevádzkových priestoroch.

38. Vychádzajúc z cit. ust. § 10 ods.1 a § 11 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch nárok na úroky za úver poskytnutý formou povoleného prečerpania vzniká veriteľovi vtedy, ak zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované ust. § 10 ods. 1 tohto zákona. V prejednávanej veci žalobkyňa nepreukázala, že by zmluva o povolenom prečerpaní obsahovala všetky náležitosti vyžadované ust. § 10 ods. 1 písm. a) a b) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto súd spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému formou povoleného prečerpania považoval za úver bezúročný a bez poplatkov.

39. Žalobkyňa v konaní nepredložila súdu zmluvu o povolenom prečerpaní, teda zmluvu o úvere, podpísanú oboma zmluvnými stranami. Žalovaný uzavretie tejto zmluvy v písomnej forme nepoprel, a tento záver plne korešponduje s ostatnými dôkazmi vo veci. Pokiaľ však ide o konkrétne dojednania zmluvy, teda jej obsah, bolo na žalobkyňu, ktorá sa domáhala plnenia na jej základe, aby preukázala, že zmluva, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom. Žalobkyňa predložila súdu iba listinu vygenerovanú zo svojho systému. Táto listina neobsahuje náležitosti vyžadované ust. § 10 ods. 1 písm. a) v spojení s § 9 ods. 2 písm. f) a w) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu. Listina tiež neobsahuje náležitosť podľa § 10 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to povinnosť spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť úver na žiadosť veriteľa v plnej výške.

40. Zákon o spotrebiteľských úveroch aj pre túto špecifickú formu spotrebiteľského úveru formou povoleného prečerpania v ust. § 10 ods. 1 písm. a) vyžaduje vyjadrenie náležitosti spočívajúcich v dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Rovnako vyžaduje aj dojednanie o práve na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane uvedenia podmienok výkonu tohto práva. Pokiaľ ide o obsahovú náležitosť vyžadovanú ust. § 10 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa čl. 2. listiny vygenerovanej žalobkyňou z jej systému: „Klient sa výrazne upozorňuje na povinnosť dodržiavať dohodnutú výšku limitu PP. Prekročenie limitu PP bude nepovoleným prečerpaním a bude mať za následok vznik povinnosti platiť popri dohodnutom úroku tiež úrok z omeškania z prekročenej časti limitu PP a prípadne tiež zrušenie limitu, stanovenie okamžitej splatnosti povoleného prečerpania a následné vymáhanie“. Podľa názoru súdu takéto ustanovenie nie je naplnením ust. § 10 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré ukladá veriteľovi riadne informovať spotrebiteľa o jeho povinnosti kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške. Práve výslovné uvedenie slovného vyjadrenia „kedykoľvek“, „na žiadosť veriteľa“ a „v plnej výške“ v zmluve, ktoré v listine absentujú, resp. sú nahradené vyjadrením napr. „...prípadne tiež zrušenie limitu, stanovenie okamžitej splatnosti povoleného prečerpania...“, súd považoval za rozhodujúce. To potvrdzuje aj dôvodná správa k ust. § 10 Zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorej: „ak existuje možnosť vyzvať spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver v plnej výške, musí byť spotrebiteľ o tejto možnosti informovaný“. Súd zastáva názor, že formulácia citovaného čl. 2 listiny je nejasná, všeobecná, a nezodpovedá transparentnému a zrozumiteľnému informovaniu spotrebiteľa o jeho povinnosti kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške.

41. Vo vzťahu k všeobecným obchodným podmienkam Prima banky, na ktoré žalobkyňa poukazuje, súd zdôrazňuje, že podľa ustálenej judikatúry podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené v § 9 ods. 2 a § 10 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch musia byť jasne, určito a zrozumiteľne inkorporované do vlastného textu zmluvy, na ktorý spotrebiteľ pripája svoj podpis. Táto požiadavka je vyjadrením zásady poctivosti veriteľa v spotrebiteľských vzťahoch, ktorá sa v praxi prejavuje o.i. aj tým, že text spotrebiteľskej zmluvy, obzvlášť ak sa jedná o formulárovú zmluvu, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný. Preto aj keď v

zásade všeobecne obchodné podmienky je možné v spotrebiteľských zmluvách uplatniť, ich aplikácia v spotrebiteľských zmluvách má formálne a obsahové obmedzenia. Všeobecne obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné prepisovať do každej zmluvy dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Nemajú však slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito malým písmom formulovanej forme, dodávateľ skryl dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že uniknú jeho pozornosti. Pokiaľ tak dodávateľ činí, spreneverí sa princípu dôvery, nekoná v právnom spotrebiteľskom vzťahu poctivo a takému dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu (porovnaj napr. uznesenie NS SR zo dňa 30.11.2011 sp.zn. 2Cdo 245/2010, Nález ÚS ČR zo dňa 11.11.2013 sp.zn. I. ÚS 3512/11). Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené v § 9 ods. 2 a § 10 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch musia byť súčasťou spotrebiteľskej zmluvy samotnej, na ktorej spotrebiteľ pripojuje svoj podpis.

42. Preto ani v danej veci súd neakceptoval všeobecne obchodné podmienky ako relevantný právny nástroj na odstránenie vyššie uvedených obsahových nedostatkov zmluvy o povolenom prečerpaní. Údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, údaj o povinnosti spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške a aj údaj o práve na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania, nie je možné považovať za vedľajšie, menej podstatné dojednania, ale za údaje, uvedenie ktorých vyžaduje priamo zákon. Je preto potrebné takéto údaje uviesť priamo v texte zmluvy, aby bola zabezpečená istota, že druhý účastník zmluvy sa s týmito údajmi má možnosť riadne oboznámiť a je mu dané na zváženie, či za daných podmienok je ochotný do zmluvného vzťahu s veriteľom poskytujúcim mu úver vstúpiť. V danom prípade tomu tak nebolo. Preto súd vychádzal zo záveru, že tieto údaje neboli v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo forme povoleného prečerpania riadne uvedené a takýto úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Súd len pre úplnosť uvádza, že správnosť uvedeného výkladu a názoru potvrdil aj zákonodarcia tým, že v ust. § 9 ods. 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch vyjadril, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úroky, poplatky alebo akékoľvek iné plnenia, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, čo v dôvodovej správe k tejto zmene (k zákonu č. 106/2014 Z.z.) odôvodnil tým, že v súlade s lepšou ochranou práv spotrebiteľa sa zavádza pôvodná právna úprava spotrebiteľských úverov, podľa ktorej úroky, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v žiadnom prípade nie v jej prílohách.

43. Žalobkyňa sa žalobou domáhala na žalovanom zaplata aj úrokov z tzv. nepovoleného prekročenia na účte, a to úrokov vo výške 28% ročne zo sumy 2.058,90 eur od 21.08.2015, teda počnúc dňom nasledujúcim po dni, kedy podľa výpisu z účtu znížila povolený limit prečerpania na účte žalovaného na nulu (20.08.2015). Tvrdila, že po znížení povoleného limitu na nulu sa dlh žalovaného navyšoval z právneho titulu nepovoleného prečerpania, tzv. prekročenia, ktoré upravuje ust. § 2 písm. f) a § 18 Zákona o spotrebiteľských úveroch .

44. Podľa § 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona prekročením sa rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

45. Podľa § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

46. Podľa § 18 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ak ide o prekročenie, ktoré trvá viac ako jeden mesiac, veriteľ bezodkladne informuje spotrebiteľa písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o

- a) prekročení,
- b) výške prekročenej čiastky,
- c) úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru,

- d) akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania,
- e) iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov.

47. Inštitút prekročenia definuje cit. ust. § 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch tak, že prekročením je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Ide teda o faktické sprístupnenie peňažných prostriedkov veriteľom, pri ktorom veriteľ umožní spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Splatnosť takéhoto nepovoleného prekročenia nastáva v okamihu jeho vzniku, teda v okamihu vzniku debetného zostatku na bežnom účte. Samotný nárok veriteľa na úroky pri tomto prekročení nie je vecou zmluvného dojednanja, ale vyplýva zo zákonnej úpravy Obchodného zákonníka (§ 714 a § 502 Obchodného zákonníka) a cit. ust. § 18 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ však ide o konkrétnu výšku úrokov pri prekročení, aj tu spotrebiteľovi musí byť konkrétna výška debetného úroku pri vzniku debetu známa.

48. Žalobkyňa tvrdí, že informačnú povinnosť, ktorou zákon podmieňuje možnosť uplatnenia úrokov z prekročenia, si splnila poskytnutím všeobecných obchodných podmienok Prima banky žalovanému a sadzobníka poplatkov, s ktorými oboznámenie žalovaný potvrdil, v spojení s výveskou úrokových sadzieb na svojej webovej stránke a v obchodných priestoroch banky. Súd zastáva názor, одобrený aj nižšie uvedenou judikatúrou súdov, že žalobkyňa nepreukázala existenciu individuálnej dohody strán o konkrétnej výške úrokov pre prípad prekročenia. Preto žalobkyni opäť s poukazom na ust. § 9 ods. 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úroky, ktoré nie sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo jej prílohách uvedené, nárok na požadované úroky vo výške 28 % ročne z prekročenia na účte neprižnal.

49. Výška úrokovej sadzby v dvojstrannom právnom vzťahu nemôže byť výsledkom jednostranného rozhodnutia veriteľa. Musí byť vždy výsledkom vzájomnej dohody strán. Podľa cit. § 502 Obchodného zákonníka dlžník je od doby poskytnutia peňažných prostriedkov povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Žalobkyňa ničím nepreukázala, že by sa so žalovaným dohodla o tom, že prekročenie na účte sa bude úročiť práve sadzbou 28 % ročne. Jednostranné oboznámenie dlžníka s úrokovými sadzbami veriteľom prostredníctvom všeobecných obchodných podmienok v spojení s výveskou úrokových sadzieb na webovej stránke banky alebo ich zverejnením v obchodných priestoroch banky nie je možné považovať sa dohodu. Na jednej strane je nepochybne nereálne žiadať na veriteľovi výšku úrokov a každú ich zmenu zahrnúť vždy priamo do zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Určovanie výšky úrokov a ich zmeny sa však na strane druhej nemôžu diať jednostranne veriteľom, bez možnosti spotrebiteľa sa k nim vyjadriť a prípadne ich neprijat. Tu súd poukazuje na § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za individuálne dojednané zmluvné podmienky sa nepovažujú také podmienky, s ktorými sa spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Preto ani výška úrokov zverejnená na webovej stránke banky alebo v jej obchodných priestoroch nemôže predstavovať individuálne dojednané vyjednanie, nakoľko spotrebiteľ síce mal možnosť sa s nimi oboznámiť, ale nemal možnosť nijako ovplyvniť ich obsah.

50. Je pravdou, že z ust. § 37 ods. 1 Zákona o bankách vyplýva povinnosť banky informovať na svojej internetovej stránke a vo svojich prevádzkových priestoroch zrozumiteľne písomnou formou v slovenskom jazyku o podmienkach na prijímanie vkladov, poskytovanie úverov a vykonávanie všetkých ďalších obchodov a o ich cenách vrátane uvedenia príkladov. O každej zmene svojich obchodných podmienok na vykonávanie obchodov a o zmene cien obchodov je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná informovať spôsobom uvedeným v predchádzajúcej vete, a to najmenej 15 dní pred nadobudnutím účinnosti príslušnej zmeny, ak osobitný predpis neustanovuje inak alebo ak sa banka alebo pobočka zahraničnej banky nedohodla so svojim klientom inak. Informačnými povinnosťami podľa tohto zákona nie sú nijako dotknuté ustanovenia § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka a osobitných predpisov. Informačná povinnosť banky uvedená v tomto ustanovení je však informačnou povinnosťou banky v súvislosti s jej obchodnými podmienkami, a jej účelom nie je upraviť možnosti jednostrannej zmeny zmluvných vzťahov. Preto z tohto ustanovenia nemožno ani vyvodiť žiadne zákonné právo banky na jednostrannú zmenu zmluvných podmienok, teda akýsi osobitný oznamovací štandard pre spotrebiteľov, ani žiadnu osobitnú lehotu účinnosti zmien. Postup stanovujúci oznámenie úrokov a

poplatkov, podmienok zmluvy či ich zmien výlučne sprístupnením na výveske v obchodnom mieste banky resp. na webovej stránke banky negarantuje skutočnú a reálnu možnosť spotrebiteľa oboznámiť sa s danými podmienkami. Spotrebiteľ tak reálne bez toho, aby pravidelne navštevoval banku alebo mal sústavný prístup k internetu, nedostáva možnosť posúdiť obsah zmeny, jej dopad na zmluvný vzťah a význam pre jeho práva a povinnosti, ako aj ekonomické následky v budúcnosti. Spotrebiteľ nemá možnosť na zmenu zareagovať ešte pred tým, ako začne byť viazaný zmenenými zmluvnými podmienkami. Ak by mu daná zmena bola oznamovaná, napr. prostredníctvom doručovanej zásielky s možnosťou v prípade nesúhlasu ukončiť zmluvný vzťah a podobne, o garanciách vo vzťahu k možnosti spotrebiteľa zaujať postoj k takej zmene by nebolo pochýb. Takéto oboznamovanie spotrebiteľa však nenapĺňa zmysel, podstatu a účel právnej úpravy. Súd tu poukazuje napr. na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 329/13, podľa ktorého "... nielenže suma úroku za úver nebola transparentne uvedená v úverovej zmluve, ale ani v Obchodných podmienkach k tejto zmluve, pričom na tomto mieste ústavný súd príviedča tvrdeniu krajského súdu, že splnenie tejto obligatórnej náležitosti úverovej zmluvy nemožno nahradiť oznámením o úrokovej miere v obchodných priestoroch sťažovateľky".

51. Povinnosťou žalobkyne podľa cit. § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch bolo bezodkladne po prekročení informovať žalovaného ako spotrebiteľa písomne alebo na inom trvanlivom médiu o prekročení, výške prekročenej čiastky, úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania a o iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov. Splnenie tejto povinnosti v žiadnom prípade nemôže nahradiť poskytnutie všeobecných obchodných podmienok žalovanému pri uzavretí zmluvy o bežnom účte, ktoré navyše neobsahujú žiadne konkrétne informácie v tomto smere, ani výveska úrokových sadzieb na webovej stránke banky, či zverejnenie všeobecných obchodných podmienok alebo úrokových sadzieb a sadzobníka poplatkov na webovej stránke banky v čase uzavretia tejto zmluvy, prípadne neskôr. Trvanlivým médiom podľa § 2 písm. m) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa rozumie každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií. Splnenie tejto informačnej povinnosti nemohli zabezpečiť ani mesačné výpisy z účtu adresované žalovanému, nakoľko obsahujú iba informáciu o účinnosti aktualizácie, resp. zmeny všeobecných obchodných podmienok alebo sadzobníkov, bez toho, aby boli žalovanému aj doručené. Výpisy iba odkazujú na webovú stránku banky. Navyše, žalobkyňa ničím nepreukázala, že by sa tieto písomné výpisy sa dostali vôbec do dispozičnej sféry žalovaného (§ 45 Občianskeho zákonníka).

52. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 15.10.2015 č.k. 9C 113/2015-51 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.11.2016 č.k. 21Co 10/2016-72, ktorým súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok v znení: „Pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná. V odôvodnení rozsudkov súdy skonštatovali, že takéto dojednanie umožňuje veriteľovi vytvárať nepovolený debetný zostatok na bežnom účte a úrokovat' ho vysokým úrokom vo výške 28 % ročne (úroky dosahujúce takmer trojnásobok úrokových sadzieb bánk pri spotrebiteľských úveroch), a to napriek tomu, že dlžníkovi žiadne peňažné plnenie vo forme napr. úveru neposkytuje. Takáto zmluvná podmienka je v neprospech spotrebiteľa, je hrubo nerovnovážna, a preto neplatná. Tu súd poukazuje na § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi.

53. Navyše, podľa judikatúry súdov úroky vo výške 28% ročne podstatne prevyšujú úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo odporuje zákonu a dobrým mravom (§ 39 a § 3 Občianskeho zákonníka), a dohodu o výške ročného úroku za poskytnutie úveru vo výške 28 % ročne je preto treba považovať za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Tento záver potvrdili súdy napr. v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.09.2011 sp.zn. 3Co 3/2011, rozhodnutí Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.08.2014 sp.zn. 10Co 325/2014, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.11.2010 sp.zn. 17Co 313/2010 a ďalších. Napríklad tiež Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 17Co 138/2017 zo dňa 21.11.2017 uviedol: „Ročný úrok dosahujúci úroveň 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (12 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i s dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 09. 2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. 08. 2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 11. 2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18% a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.“.

54. Správnosť vyššie uvedených záverov súdu potvrdzujú aj mnohé ďalšie rozhodnutia súdov, ako napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 17.05.2018 sp.zn. 10Co 43/2018, ktorý sa vyporiadava o.i. aj s argumentáciou žalobkyne obdobnou v danom spore nasledovne: „ 16. Správne konštatoval okresný súd, že dodávateľ služby (žalobca) nepreukázal, že v žalobe uplatňovaný nárok je výsledkom individuálneho dojednania zmluvných strán. 17. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na oprávnenie banky zúčtovať si poplatky, ani obsah samotnej zmluvy, ani obsah Všeobecných obchodných podmienok nezakotvuje, v akej konkrétnej výške je banka oprávnená zúčtovať si poplatky na ľarchu osobného účtu majiteľa. Teda, ani v neoddeliteľnej súčasti zmluvy o poskytovaní bankových produktov a služieb o zriadení osobného účtu, t.j. Všeobecné obchodné podmienky neobsahujú dojednanie o konkrétnej výške poplatkov a pre prípad ktorých konkrétnych úkonov účastníci zmluvy poplatky dojednali. Iba odkaz vo Všeobecných obchodných podmienkach na Sadzobník poplatkov banky aj za situácie, že majiteľ účtu vyhlásil, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil s poplatkami súvisiacimi s príslušnou zmluvou - zákonnú požiadavku individuálneho dojednania nespĺňa. O to viac, že oprávnenie banky zúčtovať si poplatky na ľarchu osobného účtu majiteľa bolo zakomponované do formulárovej zmluvy pripravenej vopred dodávateľom služieb, obsah ktorej spotrebiteľ ovplyvniť nemohol, musel ju prijať ako celok. Zmluvná podmienka je svojim obsahom všeobecná, je neadresná, splynula s ostatnými zmluvnými podmienkami. Argumentáciu odvolateľa, že Všeobecné obchodné podmienky vo svojich konkrétnych ustanoveniach vymedzujú povinnosť žalovanej, oprávnenie banky na poplatky a na úrok z nepovoleného prečerpania s odkazom na Sadzobník poplatkov, nemožno akceptovať. Sadzobník poplatkov je interným dokumentom žalobcu (banky), svojou povahou nenapĺňa charakteristiku vzájomnej dohody, vzájomného dojednania zmluvných strán, dodávateľ služieb/banka tento dokument môže v priebehu trvania zmluvného vzťahu meniť (a aj mení) kedykoľvek, vrátane aj výšky poplatkov v ňom uvedených. 18. Pokiaľ odvolateľ tvrdí, že zákon o platobných službách výslovne neustanovuje požiadavku individuálneho dojednania poplatkov, podľa názoru odvolacieho súdu v súdnej veci je podstatné, že požiadavku individuálneho dojednania o poplatkoch, úrokoch v spotrebiteľskej zmluve vyžaduje vnútroštátna norma - zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ktorá norma uvedenie údajov o výške poplatkov, úrokov v spotrebiteľskej zmluve zaraďuje medzi obligatórne obsahové náležitosti takejto zmluvy a ich neuvedenie sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. 19. Krajskému súdu je známe rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C-42/15 o výklade Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ odvolateľ argumentuje závermi uvedeného rozhodnutia, že ide o analogickú aplikovateľnosť, t.j. v tom smere, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument a že náležitosti zmluvy môžu byť obsiahnuté aj v Obchodných podmienkach alebo v Sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, bolo by možné s týmto odvolacím argumentom súhlasiť, avšak za situácie, ak by Všeobecné obchodné podmienky obsahovali nie iba všeobecný odkaz na Sadzobník, ale vo Všeobecných obchodných podmienkach by bolo konkrétne s rešpektovaním individuálneho charakteru zmluvného vzťahu vymedzené a dojednané pre aké prípady a v akej výške zmluvné strany dojednali poplatky, za ktoré konkrétne úkony, v akej výške. Obdobný záver platí aj vo vzťahu k úrokom z úveru. V riešenom zmluvnom vzťahu takýto individuálny charakter dojednaní o nároku na poplatky a nároku na úrok neobsahuje ani samotná zmluva a nie sú

vyšpecifikované uvedené ukazovatele (údaje, nároky) ani vo Všeobecných obchodných podmienkach tvoriacich neoddeliteľnú súčasť spotrebiteľskej zmluvy.

55. Taktiež podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.11.2017 sp. zn. 17Co 138/2017: „Z dokazovania bolo nepochybne zistené, že samotná zmluva neupravuje konkrétne aké odplaty za služby, resp. sankcie by bol a za akých podmienok žalovaný povinný platiť, táto len odkazuje na Sadzobník poplatkov a VOP. Úrokové sadzby produktov, Sadzobník a ani VOP neboli individuálne dojednané medzi stranami sporu. VOP a Sadzobník obsahujú podmienky, ktoré vypracovala a presadzuje Prima banka Slovensko, a. s. Keďže ide o tzv. firemné podmienky, v prípade uzatvárania zmlúv so spotrebiteľom, tieto musia byť ním individuálne dojednané, čo predpokladá aj ustanovenie § 53 ods. 2 OZ. Teda ide o také podmienky, s ktorými sa mal možnosť spotrebiteľ oboznámiť pred podpisom zmluvy a mohol ovplyvniť ich obsah. V zmysle § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ (v danom prípade žalobca) nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. VOP, na ktoré zmluva odkazuje, Sadzobník či Úrokové sadzby nemožno považovať za individuálne dojednané, čo spôsobuje ich neprijateľnosť. Individuálnosť ich dojednania nie je daná ani tým, že na VOP, prípadne na Sadzobník poplatkov zmluva odkazuje. Nakoniec, neindividuálnosť dojednania VOP vyplýva aj z toho, že neboli nikým podpísané ani odátumované. Pokiaľ odvolateľ argumentuje, že uvedené dojednanie o úroku obsahujú VOP k zmluve s odkazom na príslušný Sadzobník, Úrokové sadzby produktov, ide o dokumenty k zmluve formulárového charakteru, ktoré ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, sankciách, odplate, toto splyva so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než seriózne dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. VOP predstavujú rozsiahly (v súdnej veci 39-stranový) súbor najrozmanitejších ustanovení s množstvom právnických, či ekonomických/„bankových“ termínov, v ktorých je problematické zorientovať sa osobe znalej práva, nieto ešte priemernému spotrebiteľovi“. Súd poukazuje tiež na ďalšie rozhodnutia súdov, ako rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co 55/2017 zo dňa 09.05.2017, sp.zn. 18Co 136/2017 zo dňa 25.06.2018, sp.zn. 6Co 148/2014 zo dňa 25.06.2015, a ďalšie.

56. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

57. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

58. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

59. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

60. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Obe strany boli v konaní úspešné čiastočne. Pomer úspechu žalobkyne a žalovaného predstavuje 70% : 30%. Po odpočítaní neúspechu žalobkyne žalobkyňa tak má voči žalovanému nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 40 %. O výške tejto náhrady po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodne súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti výrokom I. - III. rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).